3. *Teatro Della Terra Alienata*
Amaia Sánchez-Velasco, Jorge Valiente Oriol, Gonzalo Valiente en Miguel Rodríguez-Casellas (Grandeza + Bajeza namens The University of Technology Sydney)
2019
installatie met film: 32 minuten

De noodtoestand rond het Great Barrier Reef: een herwaardering van de esthetiek.

Deze installatie onderzoekt verhouding tussen mens en koraalrif. Het Great Barrier Reef aan de Australische kust heeft intensieve zorg nodig: in een IPCC rapport van de Verenigde Naties (2018) werd gesteld dat de inbouwjaren van het rif door menselijk toedoen komt en dat het herstel radicaal nationaal, zelfs globaal, politiek handelen vereist. Het leid onder de opwarming van de oceanen en verbleekt door de verzuring van het zeewater. Met dezelfde röntgen- en monitortechnologieën als metafoor verbeeldt *Teatro Della Terra Alienata* het Great Barrier Reef als een *zeeatmosferaland*, waar de noodzaak tot ingrijpen alle wetten mag overschrijden. Een fictieve narratief spreekt in poëtische bewoording ofte over territoriale secessie.

Teatro Della Terra Alienata is het Australische paviljoen op de 22e Internationale Triënnale van Milaan, en heeft de prijs gewonnen voor de beste bijdrage aan de tentoonstelling *Broken Nature* van curator Paola Antonelli (MoMA).

3. *Teatro Della Terra Alienata*
Amaia Sánchez-Velasco, Jorge Valiente Oriol, Gonzalo Valiente en Miguel Rodríguez-Casellas (Grandeza + Bajeza namens The University of Technology Sydney)
2019
Installation and film: 32 minutes

The Great Barrier Reef emergency: a reappraisal of aesthetics.

This installation investigates the relationship between humans and coral reefs. The Great Barrier Reef on the Australian coast requires intensive care. A United Nations IPCC report (2018) states that human activity has caused the reef's decline, and its recovery requires radical national and global political action. The reef is suffering from ocean warming and bleaching from seawater acidification. Using X-ray and monitoring technologies as a metaphoric device, *Teatro Della Terra Alienata* imagines the Great Barrier Reef as a state of exception in which the need for intervention may exceed all laws. This installation offers a fictional narration that poetically speaks of territorial secession.

Teatro Della Terra Alienata was the Australian pavilion at the XXII Triennale di Milano and won the prize for the best contribution to the exhibition *Broken Nature*, curated by Paola Antonelli (MoMA).

DE POËZIE VAN HET ONGEZIENE

In een landschap dat vertrouwd lijkt te zijn worden, zijn we ons van veel lagen en betekenissen nog onbewust. Ondergronde wortelstelsels verbinden, bijvoorbeeld, onze fantasievolle cultivering van oerlandschappen aan maatschappelijke ontwikkelingen in het verleden en aan het verschijnen in ons straatbeeld van koninkrijk toegeëigende plant- en boomsoorten – zonder dat we hier voldoende rekenschap van geven.

Het traceren en deconstrueren van ons contemporaine natuurbeeld, zoals dat terugkomt in hedendaagse landschapsarchitectuur, milieubescherming en natuurbehoud, is van belang om feit en fictie te duiden. De natuurlijke omgeving en de invloed op wie wij zijn, hoe wij ons gedragen, is van politisch enorme omvang. Hoewel de invloed van de mens vandaag de dag groot en machtig genoeg is om ons huidige tijdvak provocatief het Antropoceen te noemen, de Menselijke Era, de Zesde Massaextinctie, zal onze positie in die overweldigende natuur met zijn ongeziene gelaagdheid altijd kleiner blijven.

De mens is slechts één van de vele takken van de levensboom.

THE POETRY OF THE UNSEEN

In a landscape that can be understood vertically, we are still unaware of many layers and meanings. Underground root systems connect our imaginative cultivation of primeaval landscapes to social developments in the past and the appearance of colonial appropriated plant and tree species in our streetscape – without us taking sufficient account of this.

To distinguish fact from fiction, it is essential to trace and deconstruct our contemporary image of nature, as reflected in modern landscape architecture, environmental protection, and nature conservation. The natural environment and its influence on who we are and how we behave is of poetically enormous magnitude. The impact of contemporary human is so significant and influential that the current era is provocatively known as the Anthropocene, the Human Era, the Sixth Mass Extinction. However, our position within nature's vastness, with its unseen stratification, will always be small.

Man is only one of the many branches of the tree of life.

4. *Pithecanthropus erectus*
Eugène Dubois
1892–1893
fossiele vondsten (afgietsels)

De miskende Limburgse antropoloog die de wereld op zijn kop zette.

Alles dient te discussie te kunnen staan en dat geldt ook voor de onwrikbare sleutelrol van de mens. Enthousiast over het baanbrekende werk van Charles Darwin en Ernst Haeckel, was de in Eijsden geboren en getogen legerarts en antropoloog Eugène Dubois (1858–1940) vastbraden de ontbrekende schakel tussen mensaap en aapmens te ontdekken. In Nederlands-Indië zocht hij met zijn vloeg dwangarbeiders naar menselijke fossielen. Een kies, een schedeldak en een dijbeen werden bij Trinil op Java dichtbij elkaar gevonden en behoorden vrijwel zeker tot een nog niet eerder gevonden, prehistorische mensensoort; *pithecanthropus erectus*, de rechtop lopende aapmens. Zijn vondsten veroorzaakten een wereldwijde storm: niet langer was de mens de onfeilbare overheerser van de natuur, maar ook gewoon maar een dier, onderhevig aan alle evoluties (en uitsterving) als de rest. Dubois werd echter bij leven vaak niet serieus genomen: hij stierf erdoor een verbitterd en eenzaam man.

Met dank aan het Museum het Ursulinenconvent in Eijsden en Naturalis Leiden.

4. *Pithecanthropus erectus*
Eugène Dubois
1892–1893
fossil finds (casts)

The unsung Limburg anthropologist who turned the world upside down.

Everything must be open to discussion, as must humankind's key and unshakeable role. Army doctor and anthropologist Eugène Dubois (1858–1940) was born and raised in Eijsden. An enthusiast of both Charles Darwin's and Ernst Haeckel's pioneering work, he was determined to discover the missing link between humans and apes. In the Dutch East Indies, he and his team of forced labourers searched for human fossils. Near Trinil on Java, they found a molar, a skullcap, and a thighbone, which almost certainly belonged to a prehistoric and previously undiscovered species: 'Pithecanthropus erectus, the walking 'upright apeman'. His finds were a worldwide sensation. Man was no longer the infallible ruler of nature, but just an animal, subject to the same evolution and extinction. However, on the whole, Dubois wasn't taken seriously, and he died a bitter and lonely man.

With thanks to the Museum Het Ursulinenconvent in Eijsden and Naturalis in Leiden.

5. *Unsettled Bodies – Nature at War*
Lodovica Guarnieri met Gabriela Baka
2019
installatie

De verbinding van vrede, medicijn en oorlog verbeeld in de migratie van plant en mens.

In hun installatie vragen Guarnieri & Baka aandacht voor de relatie tussen 'gekoloniseerde landschappen' en hun visuele vertaling in onze Europese steden. Het landschapsontwerp van de architect Thomas Mawson voor het Haagse Vredespaleis (1913) symboliseert de internationale harmonie, maar beslaat voor een groot deel uit de koloniën toegeëigende rododendrons en azalea's. In de 19e eeuw werd het imperiale overleven in Indië verbeterd door de ontwikkeling en toepassing van anti-malaria medicijnen, gedistilleerd uit de wortelbast van kinaplanten, Java werd het wereldwijde productiecentrum van anti-malaria medicijnen. Het is een curieus fenomeen dat de opbrengsten van de Javanese kinaplantages in de vorm van geneeskundige anti-malaria medicatie terug naar Azië keerde, daar de koloniale greep vanuit het Westen versterkte en vervolgens mogelijk maakte dat azalea's naar het Westerse tuinpark keerden om het Westerse vredesideaal te symboliseren.

5. *Unsettled Bodies - Nature at War*
Lodovica Guarnieri and Gabriella Baka
2019
installation

The correlation between peace, medicine and war is reflected in the migration of plants and people.

This installation draws attention to the relationship between 'colonised landscapes' and their visual translation in European cities. The Hague's peace palace by Thomas Mawson's landscape design for the Peace Palace (1913) in The Hague symbolises international harmony, but largely comprises rhododendrons and azaleas appropriated from the colonies. In the 19th century, the development and administration of anti-malarial drugs distilled from the root bark of cinchona plants improved Imperial survival in India. Java became the worldwide production centre for antimalarial medicines. A curious phenomenon arose from this trade. The yield of the Javanese cinchona plantations was disseminated throughout Asia in the form of antimalarial medicine. The profit benefiting enriched the West's colonial grip was strengthened, which made it possible for azaleas to return to the Empire to symbolise the Western ideal of peace.

6. *Los Angeles Palms*
Marie-José Jongerius
2013 - doorlopend
fotomateriaal

Wat is de levensduur van een symbool?

De niet-inheemse soort, *Washingtonia Robusta*, is ooit geplant om het straatbeeld te verfraaien voor de Olympische Spelenin Los Angeles in 1932. Doordat ze het decor vormden van Sciencefiction films en televisieseries werden ze een symbool van de stad. Met een gemiddelde levensverwachting van 70 tot 130 jaar, rijst de vraag wat er met ons beeld van Hollywood Forever Cemetery, Venice Beach of Beverly Hills gebeurt, zodra deze palmbomen sterven. De Los Angeles County overweegt de *Washingtonia Robusta* te vervangen voor bomen die minder onderhouds- en waterbehoeftig zijn en die meer schaduw geven.

Jongerius is gefascineerd door hoe het menselijk handelen sporen in onze omgeving nalaat en waar dit wringt met de natuur, zoals de schaarste van een levensbehoefte als water enerzijds en het besproeien van gazons in de woestijn anderzijds. Deze wisselwerking tussen het natuurlijke en het artificiële, tussen fictie en feit blijkt uit dit omvangrijke onderzoek en fotoserie.

6. *Los Angeles Palms*
Marie-José Jongerius
Ongoing since 2013
3 photos from a larger series

What is the life span of a symbol?

The *Washingtonia robusta* palm trees common to Los Angeles are a non-indigenous species that were planted to beautify the streets for the 1932 Olympic Games. They have provided the backdrop for countless films and television series and have since become a symbol of this city. Since their life expectancy is 70 to 130 years, what will happen to our image of the Hollywood Forever Cemetery, Venice Beach, or Beverly Hills once these palm trees die? Los Angeles County is considering replacing the *Washingtonia robusta* with trees that require less maintenance and water and provide more shade.

Jongerius is fascinated by how human activities leave traces in our environment and where this conflicts with nature. For example, despite the scarcity of a life necessity such as water, we are watering lawns in the desert. This photo series, part of her extensive historical research, translates her fascination for the interaction between the natural and the artificial and between fact and fiction.

7. *Those lost channels*
Arjen de Leeuw
2019

Als het beeld de snelheid van het tijdframe ontgroeit.

Met dit werk bevraagt de Leeuw de technologische ontwikkelingen, ons heilige geloof in vooruitgangsdenken. Winnen we alleen of raken we ook wat kwijt?

Met de komst van media en het internet is onze concentratiespanne wezenlijk verkort. De mogelijkheden om te zoeken, te leren, te kijken, ja, zelfs om het leven van anderen te ervaren, houdt ons weg bij het nu en mogelijk bij onszelf. De multiculturele discursus als rebelle tegen de FOMO, de *fear of missing out*, die dit in de hand werkt.

Stenen en rotsen waren de eerste dingen waar we afbeeldingen in zagen, de eerste dragers van menselijke culturele uitingen. Door het narwalen en in piepschuim, purschuim en verf verbeelden van rotsen, die een proces van duizenden jaren ondergingen om hun vorm te krijgen door de eroderende kracht van vorst, wind en regen, brengt de Leeuw twee tijdslijnen samen.

De televisie die een constante stroom aan signalen zendt. Snel verouderd, waardoor het zijn gebruikswaarde verliest. Versus de eeuwige tijd van een rots, waarvan de verandering in een buitenmenselijke tijdsschaal plaats vindt. Verstild als in een zentuin, een vehikel voor het bereiken van een hogere staat, een zone voor focus.

7. *Those lost channels*
Arjen de Leeuw
2019

When the image outgrows the velocity of the timeframe.

The initial medium of our primary cultural expressions, and the things onto which we first cast images, were rocks and stones. In this work, De Leeuw questions time and our belief in the idea of progress. What do we gain, and what do we lose?

The advent of new media and the internet has considerably reduced our attention spans. What are we actually looking for as we stare at our screens? The digital universe's plentiful possibilities compel us to balance between FOMO (the fear of missing out) and mindfulness.

By replicating rocks in Styrofoam, De Leeuw calls into question our perception of nature concerning thousands of years of erosion from frost, winter, and rain. The obsolete television, the other image medium at play here, already looks old-fashioned: it retains its usefulness but loses it concerning time. The artist plays with two timelines. How does the next technological upgrade relate to the rock's embodiment of eternal time, a time scale we have compromised to which we may hardly matter?

LANDSCHAP ALS CULTUUR

Ons landschap is tot een strijdtoneel van tegenstellingen verworden. Een moeilijk te ontwarren kluwen van verhoudingen tussen modernisme en nostalgie, tussen romantiek en exploitatie, tussen creatie en recreatie. Het landschap is in de 20e eeuw ontwerpgericht gemaakt aan onze noden, rivieren werden verlegd, heuvels afgegraven, grondstoffen onttrokken of vallen opgevuld. Zonder het verlangen naar de realisatie, is het landschap zo om ons heen onnatuurlijk geworden, een cultuurlandschap: de menselijke invloed, hoewel in ons onbewustzijn ondertoonbaar, is onsalwisbaar.

Het Nederlandse landschap is het product van een hoogtechnologische omgeving waarbij dijkverbetersheiding, de infrastructuur en de agrarische sector de grote, drijvende krachten van de ruimtelijk ordening zijn. Meer recente ontwikkelingen binnen de landschapsarchitectuur gaan verder dan uitingen van controle en efficiëntie. Het ontwerpen van de natuur creëert een meervoudige waarde. Bijvoorbeeld door natuurbewustzijn, geluidsreductie, recreatie te koppelen aan het behoud van onderliggende en bodemstructuren van ecologie, biodiversiteit of (natuur)historisch erfgoed in ere te herstellen.

Iemand als Jan McHarg revolutionseerde de betreffende ontwerpdiscipline in de jaren 1960 door de natuur niet als slechts een horizontaal domein – een idyllisch beeld – te begrijpen, maar een plek ook verticaal te deconstrueren, vanuit bodem tot in de ruimte. In zijn invloedrijke publicatie *Design by Nature* bepleitte hij bovendien een integraal begrip van een omgeving. Alleen met heel veel aan ruimtelijke en geografische informatie, de lokale condities, kon een ontwerper een waardevolle bijdrage leveren. Daarbij moet juist de menselijke impact op de natuur serieus genomen worden.

LANDSCAPE AS CULTURE

Our landscape has become a battlefield of contradictions. A relational entanglement – between modernity and nostalgia, romance and exploitation, creation and recreation – that is increasingly difficult to straighten out. In the 20th century, we subordinated the landscape to our needs by moving rivers, levelling hills, extracting commodities, or filling valleys. Without us always realising it, the landscape around us became unnatural; a cultural landscape in which humanity's influence, though invisible in our subconscious, is permanent.

The Dutch landscape is the product of a high-tech environment in which dyke and water management, infrastructure, and the agricultural sector are the major driving forces behind spatial planning. Recent developments in landscape architecture go beyond expressions of control and efficiency with designs that generate multiple values. The benefits include enriching current challenges through environmental awareness, noise reduction, linking recreation to the preservation of underlying structures of soil and ecology, biodiversity, and historical and natural heritage.

In the 1960s, Ian McHarg revolutionised the design discipline by understanding nature both as a horizontal domain – an idyllic image – and through the vertical deconstruction of a place, from soil to the outer atmosphere. His influential publication *Design by Nature* advocated an integrated understanding of an environment. A designer could only make a valuable contribution if he had an awareness of the local conditions and all spatial and geographical information. Moreover, the designer must take humankind's impact on nature seriously.

8. *Design with Nature / Multiply and Subdue the Earthlan McHarg*
Ian McHarg
1969 / 1969
publication / documentary: 67 minutes

Understanding the integrity of nature as an accumulation of information layers.

Scottish landscape architect Ian McHarg (1920–2001) became an influential figure when environmental awareness at American universities increased in the 1960s and 1970s. McHarg's main going on to understand humankind's relationship with nature and to address society's damaging impact on the natural world. He sought a balanced, self-renewing, and sustainable approach to nature. His publication *Design with Nature* introduced the 'layered cake method', a revolution in the design world, whereby the designer, the academic, the policymaker, and humanity, in general, must be more aware of the environment in which it functions. Realising this requires a vertical deconstruction of that environment and becoming familiar with all possible interpretations, even the smallest of details.

With thanks to the McHarg Center, University of Pennsylvania in Philadelphia, Pennsylvania.

9. *Below the surface*
Fabrique en Q42
2018-2019
website & data base

Onder de oppervlakte lijt de wereld zoals we waren.

Tijdens het omvangrijke, ondergronde infrastructuurproject, het grootste van de Noord/Zuidlijn in Amsterdam, kwam een schat aan historische voorwerpen aan de oppervlakte. Twaalf jaar aan archeologisch onderzoek vertaalde zich in een permanente tentoonstelling in het metrostation Rokin, in een uitgebreide catalogus, een documentaire en een interactieve website met verhalen over de gevonden artefacten: *Below the Surface*. Hiermee maken Fabrique en Q42 ons ondertussen geheugen zichtbaar. De website biedt toegang tot tienduizenden foto's van honderduizenden vondsten.

Wat we achterlaten, zegt iets over wie we zijn. Wie langs de duizenden vondsten scrollt, bijzondere en alledaagse voorwerpen, raakt onbevangen bij gefascineerd door de vele verhalen. De website biedt tevens gelegenheid tot het maken van een eigen visueel verhaal: een collage van historische objecten.

9. *Below the surface*
Fabrique and Q42
2018-2019
website & data base

Below the surface the world is as we were.

During the extensive underground infrastructure project, twelve years of digging on the North/South subway line in Amsterdam, brought a wealth of historical objects to the surface. The excavation led to a permanent exhibition at the Rokin subway station, an extensive catalogue, a documentary and an interactive website with stories about the discovered artefacts: *Below The Surface*. With this website, Fabrique and Q42 have rendered our invisible memories visible. The website offers access to tens of thousands of photos of hundreds of thousands of archaeological finds.

What we leave behind says something about who we are. Anyone who scrolls through the thousands of finds, both special and everyday objects, is irrevocably fascinated by the many stories. The website also offers to create your own visual story: a collage of historical objects.

10. *De tuinen van Kasteel Etzenrade*
LOLA Landscape Architects, in samenwerking met Piet Oudolf en Deltavormgroep
2015 – 2019

Een landschapswerf over de verloren geschiedenis van het verzonken kasteel.

In het buurtschap Etzenrade, bij het Zuid-Limburgse dorpje Jabeek, ligt het Etzenraderhuuske, een rijksmonumentaal pand, de inmiddels gerestaureerde hoeve. Ooit stond hier ook een kasteel in een moerasig gebied, omgeven door grachten die gevoed werden door talrijke bronnen en door de Rode Beek. In 2015 hebben particulieren, Provincie Limburg, Waterschap Limburg, IBA Parkstad en de gemeente Beekdaelen de krachten gebundeld om de historische grachten weer zichtbaar te maken.

Voorafgaand aan de graafwerkzaamheden, is er uitgebreid, archeologisch onderzoek uitgevoerd. Dit onderzoek heeft veel informatie oppgeleverd over de bewoningsgeschiedenis van de plek, informatie die zijn weerslag in een website zal krijgen. Daarnaast worden de vondsten 3D-gepint, en op de exacte vindplaats 'geëtaleerd'. Iedere sleuf wordt daarnaast grotendeels op basis van historische begroeiing beplant. Het heden, met de noodzaak voor een fysieke ingreep ter voorkoming van wateroverlast, wordt gecombineerd met het verleden van de historische grachten en de archeologische vondsten.

10. *The gardens of Etzenrade Castle*
LOLA Landscape Architects in collaboration with Piet Oudolf and Deltavormgroep
2015 – 2019

A landscape design based on the lost history of a sunken castle.

In the hamlet of Etzenrade, near the village of Jabeek in South Limburg, lies Etzenraderhuuske, a restored farmstead and listed monument. There was once a castle here on swamplands, surrounded by canals fed by numerous springs and the Rode Beek. In 2015, the Province of Limburg, Water Board Limburg, IBA Parkstad, and the Municipality of Beekdaelen joined forces with private individuals to make the historic canals visible again.

Extensive archaeological research preceded the excavation work. The research yielded considerable information about the location's historical occupancy, which shall be conveyed in a website. Significant finds are 3D printed and 'displayed' at the exact location. In addition, the trenches will be planted following historical vegetation. The present-day needs for physical intervention to prevent flooding are combined with archaeological finds and canals of the past.

DE NATUURLUKE VERBEELDING.

Onze natuur verbeelden wij vaak vanuit een Romantische gedachte: nog steeds van deze tijd, is het een 19e-eeuwse vierung van de ongerepte wilderniss, van de losgelaten natuur en van de onafhankelijkheid van het landschap, los van de mens. Vele, prachtige natuurdocumentaires *en establishing shots* in films doen ons aan dat oude idealisbeeld herinnen. Maar wat zien we nou echt?

Ons beeld van the natuur is een fantasie: ontworpen, gedomesticeerd en ontdaan van de destructieve kracht die ook eigen is aan de natuur. De romantische onbevuiddendheid van de mens ten overstaan van de natuur enerzijds, maar de positivistische controle over het landschap anderzijds. Welk beeld herstellen we? Willen we terug naar een prehumane natuur, die er misschien nooit was? Het gegeven alleen al dat dit slechts door menselijk ingrijpen mogelijk zou zijn, doet af aan de natuurlijkheid van zo'n herstelpoging.

De natuurbeelden die tot ons komen in moderne media nemen wij voor werkelijkheid, zonder ons ervan bewust te (willen) zijn dat het slechts een selectie aan beelden is, gecensureerd, verworden tot onze werkelijkheid – het simulacrum wordt hyperrealiteit.

THE NATURAL IMAGINATION.

We often depict nature from a Romantic perspective: a 19th-century, yet still contemporary, celebration of the untouched wilderness, nature unleashed, and the landscape's independence from humankind. Many picturesque nature documentaries and establishing shots in films remind us of this old ideal. But what do we really see?

Our image of nature is a fantasy: designed, domesticated, and denuded of its inherent destructive power. Humanity's romantic insignificance concerning nature stands in stark contrast to a positivist control over the landscape. Which perception should we restore? Do we return to a pre-human nature that might never have existed? Since this would only be possible through human intervention, it diminishes the very naturalness resulting from such a restoration attempt.

We accept modern media's images of nature as reality of the land, as far as it hadn't been disturbed by World War II and before it would be disturbed by the onrush of industrialisation and modernization. It is remarkable that not necessarily the landscape plays a central role in his photography, but other typical phenomena of Limburg do: the flowering, catholic life, the rise of tourism in the Hill Country, and the booming economy, all depicted within that unmistakable and most characteristic of decors – the landscape. His intimate portrait photography, moreover, shows the everyday Limburger in his natural habitat. Leufkens can thus be classified in a long history: from the earliest photographers of the mighty American wilderneses, which led to the founding of many National Parks, to the foundation of the Dutch Natural Heritage Society, brought about by the work of nature photography pioneers such as Richard Tepe (1882-1952) and Paul Louis Steenhuizen (1870-1940).

Our thanks go to the Limburgs Museum in Venlo.

13. *The Spirit of the Garden*
Martha Brookes Hutcheson
1871 – 1959
publicatie

De proto-ecofeministische landschapsarchitecte en *de Women's Land Army of America*.

Martha Brookes Hutcheson (1871–1959) was a landscape architect and author much-read by America's new middle class. An alumna of the first landscape architecture course at MIT, she embarked on designing private gardens, to which most female designers at the time were limited, and writing a ground-breaking 'garden design self-help book'. Hutcheson favoured a rich combination of the Italian *giardino segreto*, or walled garden, and native plant species. She merged cultivation and nature to turn the garden into an 'outdoor room'. Hedges and paths form the architecture, allowing the plants to integrate into broader environment organically. Hutcheson also advocated the social importance of gardens and farms. She was a founder of the *Women's Land Army of America*, which deployed many women to work on American farms during World War, thus serving societal and natural interests.

With thanks to the Morris County Park Commission in Morris Township, New Jersey.

14. *The natural imagination*
Walden, a game / Walden: or, Life in the Woods
Tracy Fullerton / Henry David Thoreau
2017 / 1854
computerspel op mac / publicatie

Treed in de sporen van Amerika's transcendentalisten en 'play deliberately'.

In 1845 begon Henry David Thoreau een experiment naar zelfredzaamheid. Hij trad buiten de maatschappij, bouwde een huisje in de wildernis en probeerde zo doelbewust en één met de natuur te leven, naar voorbeeld van het romantische, transcendentalistische gedachtengoed. De transcendentalisten, aangevoerd door Ralph Waldo Emerson, geloven in de inherente goedheid van mens en natuur. De maatschappij corrumpeert en de mens is op zijn best is zodra hij volledig onafhankelijk is. Een terugkeer tot de natuur is daarom vereist. In de game is de omgeving van Walden Pond tot in detail nagebootst en worden de spelers uitgedaagd, in de schoenen van Thoreau, in de bossen te overleven – en te reflecteren.

14. *The natural imagination*
Walden, a game / Walden: or, Life in the Woods
Tracy Fullerton / Henry David Thoreau
2017 / 1854
computer game for mac / publication

Follow in the footsteps of America's transcendentalists and 'play deliberately'.

In 1845 Henry David Thoreau began an experiment in self- reliance. He stepped out of society, built a small house in the wildernes, and tried to live deliberately and at one with nature, following the example of Romantic, transcendentalist ideas. The transcendentalists, led by Ralph Waldo Emerson, believed in the inherent goodness of man and nature. Society corrupts, and man is at his best once he is completely independent. A return to nature is therefore required. The game simulates in detail Walden Pond's surroundings. Players are challenged to follow in Thoreau's footsteps and survive – and reflect – in the woods.

15. *The Growing Pavilion, The next step is biobased*
Pascal Leboucq in samenwerking met Krown.bio
Concept: Pascal Leboucq, Lucas De Man
(Company New Heroes)
2017- doorlopend

Bouwen met een nieuwe mentaliteit als bouwmateriaal

Dit project, het resultaat van vele jaren onderzoek door ontwerper Pascal Leboucq van Company New Heroes, laat de mogelijkheden en de overtuigende esthetische potentie van biobased materialen zien. Uitdagingen voor het milieu zoals klimaatverandering, CO2-uitstoot en het opraken van fossiele brandstoffen, dwingen ons meer met duurzame materialen te gaan werken. Daarom experimenteerde Company New Heroes met de bouw van een iconisch biobased paviljoen, hetgeen resulteerde in The Growing Pavilion voor deze editie van de Dutch Design Week. Het paviljoen is uniek vanwege de vele biobased materialen die gebruikt zijn, zoals hout, hennep, mycelium, lisdodde en katoen. Ook waarborgt biobased bouwen een circulaire economie, wat de tweede grondslag vormt van zijn onderzoek. Om ideeën voor schaalvergroting, voorbeelden en relevante regelgeving aan te bieden, en om innovatieve ontwerpers en bewuste consumenten te inspireren, bracht Leboucq in het onderzoek tezamen in de *Materials Atlas*.

15. *The Growing Pavilion, The next step is biobased*
Pascal Leboucq in collaboration with Krown.bio
Concept: Pascal Leboucq, Lucas De Man
(Company New Heroes)
2017- on going

Building with a new mentality as material building blocks.

This project, the result of many years of research by designer Pascal Leboucq of Company New Heroes, shows the possibilities and convincing aesthetic potential of biobased materials. Environmental challenges such as climate change, CO2 emissions and the shortage of fossil fuels necessitate the ambition to build with more sustainable materials. Therefore Company New Heroes started the experiment of building an iconic biobased pavilion resulting in The Growing Pavilion which was build for this years Dutch Design Week. The uniqueness of the pavilion consists in the large number of biobased materials used, such as wood, hemp, mycelium, cattail, and cotton. Biobased building also ensures a circular economy, which forms the second pillar of his research, so as to scale up production, give examples, appropriate regulations, and inspire innovative designers and conscious consumers, Leboucq brought all the research together in the Materials Atlas.

16. *De Houten Eeuw*
Studio Marco Vermeulen
2014 – ongoing

Bouwen met Bomen.

Studio Marco Vermeulen onderzoekt onder de noemer *De Houten Eeuw* het potentieel van 'bouwen met bomen'. Dit lokaal te verkrijgen materiaal kan een substantiële bijdrage leveren aan de reductie van de hoeveelheid CO2 en de reductie van de hoeveelheid staalzef in de atmosfeer door meer conventionele bouwmaterialen zoals beton en staal te vervangen door hout. Tijdens deze editie van de Dutch Design Week ieden ze al een serieuze voorzet met het *Biobasecamp*.

16a. *The Dutch Mountains*
The Mountains Corporation BV, een samenwerking tussen BLOC, Urban Xchange en Studio Marco Vermeulen
Architect: Studio Marco Vermeulen
2021–2023

The Sky is the limit: building vertically with trees

Eindhoven's railway zone is in full development. The Dutch Mountains project will be one of its first realised buildings. The project comprises two towers with offices, residences, and a hotel that are largely biobased, using cross-layered wood. As such, substantial amounts of CO2 are stored instead of being released into the atmosphere. The high-tech work and living environment takes on a tactile quality and proves that high-rise buildings made of wood are possible. The building's climate control makes optimal use of natural principals.

TECHNOSPHERE = BIOSPHERE

Ons beeld van de natuur komt tot ons middels technologie: comfortabel vanuit huis kunnen wij, met een klik op de knop, landschappen van over de hele wereld bewonderen, we gamen in omgevingen die leveregecht zijn, haast alsof we zelf die natuur bewandelen. Beelden die tot ons komen via een beeldscherm, maar zonder ons nog van de invloed van het *Ding an sich* de lens, de camera, het scherm, de satelliet bewust te zijn. Technologie is verworden tot onze natuurlijke omgeving.

Buiten deze mediërende rol die technologie speelt, is het landschap zelf ook technologisch gemanipuleerd. Allerhande invloeden en gevolgen van klimaatverandering worden niet meneslijk vindingrijkheid gemonitord en gemodeereerd. Dezelfde technologische geestdrift die tot de exploitatie van de wereld en haar grondstoffen heeft geleid, kan ook ingezet worden voor haar reconstructie. Een mentaliteitsverandering zal plaatsvinden: de wereld wordt posthumaan ingericht, de technologie die nu al te vinden is in de natuur stad en land naderen elkaar steeds dichter, gedraagt zich als organisme.

Niet meer de mens maar zijn synergie met de natuur staat centraal.

TECHNOSPHERE = BIOSPHERE

Technology delivers our image of nature. We can admire landscapes from all over the world comfortably from home at the click of a button. We play games in environments so lifelike that it is as if we are actually walking in nature. Images come to us through a screen, but without us being aware of the influence of the *Ding an sich* (thing in itself), the lens, the camera, the screen, the satellite. Technology has become our natural environment.

In addition to this mediating role that technology plays, it has also manipulated the landscape. Through human ingenuity, the many influences and consequences of climate change are monitored and moderated. The same technological zeal that led to the exploitation of the world and its resources can also be used for its reconstruction. A change of mentality will take place: we shall design the world posthumanly, the city and country will become increasingly closer, the technology that can already be found in nature behaves like an organism.

It is no longer humankind that is central, rather its synergy with nature.

17. The Ages of Stones
Jean-Baptiste Castel
2018
Videoloop

Jean-Baptiste Castel onderzoekt met zijn werk software-breukuik, opperviakte en schijn in de hedendaagse online cultuur. The Ages of Stone is een hyperrealistisch landschap opgebouwd met computergegenerueerde beelden gemaakt met post-productietechnieken. Deze rotskloof, een niet-eindigende omgeving, is gecomponeerd met 3D-gescande geologische vormen die gedownload zijn van een 3D-modellarchief. Het modellarchief bevat een overvloedige hoeveelheid steenvormen die gemaakt en ge-upload zijn door zijn leden. Castel heeft al deze 3D-scans gedownload en dit landschap samengesteld en gecomponeerd en dat wordt weergegeven in CINEMA 4D. Als een 17e-eeuws Hollands bloemenschilderij bestaat deze compositie uit verschillende elementen van verschillende perioides. Deze stenen vormen een collage uit diverse historische tijdzones en verschillende geografische locaties.

17. *The Ages of Stones*
Jean-Baptiste Castel
2018
Video loop

With his work Jean-Baptiste Castel explores the use of software, surface and illusion in contemporary online culture. The Ages of Stones is a hyper-real landscape constructed with computer-generated images through post-production techniques. This abyss, a continuous environment, is composed of 3D scanned geological formations downloaded from a 3D model bank. The model bank has an excessive amount of rock formations constructed and uploaded by its members. Castel downloaded all these 3D scans, assembled and composed this landscape rendered in CINEMA 4D. Like a Dutch Floral painting from the 17th century this composition includes different elements from different periods. These rocks form a collage of different historical time zones and different geological locations.

18. *Tracking and Trashing: The Oceanic pole of Undefined liability*
Giacomo Nanni en Julian Peschel
2019
installatie, lengte: 18:30 minuten

Tracking and Trashing: The Oceanic Pole of Undefined Liability offers a counter-narrative to the idea that space junk is just an orbital issue.

Using video, bathymetric modeling and infographics, Giacomo Nanni and Julian Peschel translate news coverage, legal documents and geodata from agencies like NASA and the European Space Agency, into a layered story of the past, present and potential future of Point Nemo.

Many thanks to the Design Academy Eindhoven.

19. *All These Open Windows but No Fresh Air*
Benjamin Earl
2019
Lengte: 04'15"

Beeldscherm als beeldvorming

Benjamin Earl onderzoekt in *All These Open Windows but No Fresh Air* hoe de natuur wordt ingezet voor tuigen in de
Stille Oceaan krijgt meer bekendheid door de rapportages over Point Nemo, ook bekend als het ongereisdste eiland. Deze plek is een rommelige dumpplaats geworden, omgeven met complexe wagen rondom legaliteit over de milieuschade.

Tracking and Trashing: The Oceanic Pole of Undefined Liability biedt tegenwicht aan het idee dat ruimteafval alleen maar een probleem voor de ruimte zou zijn. Met video, digitale zeebodemmodellen en infographics vertalen Giacomo Nanni en Julian Peschel nieuwsverslaggeving, wettelijke documenten en geodata van organisaties zoals NASA en de European Space Agency tot een gelaagd verhaal over het verleden, heden en mogelijke toekomst van Point Nemo.

18. *Tracking and trashing: The Oceanic pole of Undefined liability*
Giacomo Nanni and Julian Peschel
2019
installation, 18:30 minutes

Space junk is usually associated with the ring of debris orbiting our planet, but it often reenters the atmosphere. The proliferation of controlled splashdowns of spacecraft in the Pacific Ocean has been brought to wider attention through coverage of Point Nemo, also known as the Spacecraft Cemetery. This site has become a chaotic dumping ground, framed by a complex legal dilemma around environmental damage.

Tracking and Trashing: The Oceanic Pole of Undefined Liability offers a counter-narrative to the idea that space junk is just an orbital issue.

Using video, bathymetric modeling and infographics, Giacomo Nanni and Julian Peschel translate news coverage, legal documents and geodata from agencies like NASA and the European Space Agency, into a layered story of the past, present and potential future of Point Nemo.

19. *All These Open Windows but No Fresh Air*
Benjamin Earl
2019
Duration: 04'15"

Screen as image.

In All These Open Windows but No Fresh Air, Benjamin Earl explores the use of wilderness as a surface to mammade objects.
Using Bliss as a backdrop, the photograph of a Californian Hill taken in 1996 by Charles O'Rear Earl investigates the relationship between the screen and the non-human environment. The image was sold to Microsoft for what is reported to be one of the highest amounts paid for a stock photo. The photo became the default wallpaper for one of Microsofts operating systems, Windows XP and has been installed over one billion times.

Today we look to our screens to get in touch with nature more than ever. From desktop backgrounds of the virtual hikes to nature documentaries and therapeutic VR experiences. Whilst historically, wilderness was often feared and hated, today, the only non-human environment is seen to be an antidote to humankind's urban-industrial complex. By looking into the historical depiction of the old industrial material into a 'fallen' monument and paya tribute to the indestructible Delta. They also question the feasibility of controlling our environment in the face of rising sea level rise. Does this ruin perhaps indicate a turning point in the Dutch belief in the malleability of the landscape?

23. *De Zaligebrug*
NEXT ARCHITECTS in samenwerking met H+N+S Landschapsarchitecten*
2014–2019

Een ondergelopen brug die functioneert.

De Zaligebrug is onderdeel van Ruimte voor de Rivier Waal, een nationaal ontwerpminiatiefpt opgezet door het Nederlandse ministerie van Infrastructuur en Waterstaat om overstroming tegen te gaan. In Nijmegen betreft het de verplaatsing van de dijk in combinatie met de bouw van een nevengeul in de verbrede uiterwaard, waarmee een recreatie-eiland en nieuw stedelijk rivierpark zijn gecreëerd. De Zaligebrug is ontworpen als doorloop van het wegenparcours van het park op het water. De licht golvende brug transformeert merkbaar onder invloed van de seizoenen.

In januari 2018 steeg het water tot twaalf meter boven NAP, het hoogste niveau in vijftien jaar. Als een kam over de rivier benadrukt de brug het dynamische karakter van het water en laat toeschouwers het veranderende rivierlandschap ervaren door gedeeltelijk onder water te verdwijnen.

* Ruimte voor de Rivier is belangrijkste partner van twee EU-projecten, met subsidie van het INTERREG IVB NWE-programma dat bestaat uit Resilient;City (FRC) en Adaptive Land Use for Flood Elevation (ALFA).

23. *De Zalige bridge*
NEXT ARCHITECTS in collaboration with H+N+S Landscape Architects*
2014–2019

A bridge performing when flooded.

The Zalige bridge in Nijmegen is a project which is part of the Room for the River Waal initiative, a nation-wide design initiated by the Dutch Ministry of Infrastructure and the Environment, to prevent fl